

ζωντανοί και νεκροί

Για τη «μεξικάνικη»
νουβέλα της
Έρης Σωτηροπούλου.

Στο νεκροταφείο
της γειτονιάς του
Σαν Αντρές στην
Πόλη του Μεξικού,
ένα από τα πιο
χαρακτηριστικά
σημεία εορτασμού
της Ημέρας των
Νεκρών.

BIBΛΙΟ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ τη συλλογή διηγημάτων *Η τέχνη να μην αισθάνεσαι τίποτα*, και ενώ στο μεταξύ επανεκδόθηκαν κάποια παλιότερα βιβλία της (*Δαμάζοντας το κτήνος*, *Εορταστικό τριήμερο στα Γιάννενα*), που ξαναδιαβάζονται με καινούργια μάτια, κυκλοφόρησε προ ημερών μια καινούργια νουβέλα από την Έρη Σωτηροπούλου. Με τη *Σενιορίτα* (εκδ. Πατάκη) επιβεβαιώνεται, νομίζω, η σημαντική θέση που έχει η συγγραφέας στην ελληνική λογοτεχνία σήμερα.

Μια γυναίκα τριγυρνάει στους δρόμους μιας γειτονιάς της Πόλης του Μεξικού, αγνοώντας την οδηγία των ντόπιων να μην κυκλοφορεί μόνη της μετά τη δύση του ηλίου – βρίσκεται σε ένα σημείο κακόφημο ή έστω πολύ υποβαθμισμένο. Επιπλέον, γίνεται ένα καρναβάλι. Δεν

αναφέρεται ρητά ότι πρόκειται για την Ημέρα των Νεκρών, αλλά οι μάσκες με την «ξυραφιά για στόμα» που διακοσμούν την τακερία όπου εν τέλει κάθεται η γυναίκα, παραπέμπουν στο γνωστό μεξικάνικο έθιμο που γιορτάζει την επιστροφή των αγαπημένων νεκρών στον κόσμο των ζωντανών. Έτσι κι αλλιώς, η γυναίκα βρίσκεται μόνο σώματι στο Μεξικό – το μυαλό της κυκλοφορεί στα αθηνάικα έξω από τη ΜΕΘ, στον αποχαιρετισμό στον αγαπημένο που «ταπεινώθηκε από τον θάνατο». Ή, έστω, αυτή είναι η δική μου προσέγγιση – η νουβέλα είναι ανοιχτή σε ένα σωρό ερμηνείες, αν κάποιος νιώσει ότι χρειάζεται κάτι να καταλάβει.

Πιο αποκαλυπτικός, πάντως, είναι ο ρυθμός της αφήγησης που ορίζεται από

αυτά τα κάθε τόσο ξεσπάσματα που αναπτύσσονται σε απίθανη ταχύτητα, αφού απίθανη είναι η ταχύτητα των συνειρμών, της αλληλουχίας των σκέψεων, της πρόκλησης της φαντασίας. Έτσι φουντώνει ο νυχτερινός πυρετός και η πάλη στο μυαλό της «σενιορίτα», που δοκιμάζεται από όσα έγιναν και όσα δεν έγιναν, από όσα θυμάται και όσα ξεχνάει, και ο καημός της αναμειγνύεται με τις εικόνες και τα πρόσωπα του δρόμου, με τη μυθολογία του ξένου τόπου. Ο οποίος βέβαια δεν είναι τυχαίος, είναι το Μεξικό, μία από τις σκοτεινές και αλλόκοτες πρωτεύουσες του λογοτεχνικού κόσμου. Αυτή είναι μια αθηνάικη ιστορία ή μια παγκόσμια ιστορία, αλλά η ψυχή της είναι μεξικάνικη. Έχει στο πρόσωπο το χαμόγελο με την «ξυραφιά». ■

→
Η *Σενιορίτα*
κυκλοφορεί
από τις εκδόσεις
Πατάκη.